

Lap: .....

Megjelent: .....

Szabadság

DEC. 2 1.

Látogatás az első pesti melegedőben

Vége december közepén megszületett az első ingyenes „melegedő” a Belvárosi-kávéház volt bájában!

Ez az intézmény páratlan a maga nemében. Páratlan, mert csupán ez az egy van belőle egész Budapesten. Viszont ami igaz: tökéletes szép és jó. Megfelel a célnek. Az elfáradt dolgozó nyugodtan és kényelmesen pihenhet benne.

A kávéház bejáratánál feltűnő nagybetűs fehér tábla: „Ingyenes fővárosi olvasóterem”. Zöld selyem nagybojtos zsinórral elzárt keskeny csigalépcső vezet le a grillbe, illetve a melegedőbe. Alighogy betesszük a lábunkat, már is megcsap a terem kellemes meleg levegője. A burkolt mennyezetegő puha fénye ömlik szét a zöld selyemfüggönyökre. A zöld plüss fotelokban az intim kis kerek asztalok körül elfáradt gyaloglók s robotos munkásemberek.

A látogatók felét a BSzKRt alkalmazottak teszik ki. Két kalauz szendereg a jobbsarokban, a fotóly mélyén, a másik kettő meg ujságot böngész. Egy barnahajú kalauz-kisasszony manikűröz, a mellette levő szőkeség meg az „Eva” című érzelmes regényt olvassa. Közébe elbóbiskol, lebukik a feje a könyvre, aztán kis idő múlva ijedten felrezen és újra a könyvre mélyed, míg el nem nyomja ismét az álom. Ugy látszik, nem tud választani a szív fájdítóan szerelmes történet és az alvás között.

A bárpult helyén íróasztal áll, tele napilapokkal, folyóiratokkal. Ezeket a Fővárosi Könyvtár kölcsönzi. Közel az ujságokhoz egy

szemüveges ifjú MaDISz-tag üldögél. Beszélgetésünk során kiderül, hogy egyetemista, közgazdász. Már 11-kor vége volt az előadásnak, a menzán viszont csak 1 órakor kap ebédet, haza nem mehet, mert valahol Budán lakik; a közbeeső idejét tehát itt tölti. Jegyzeteket készít, ujságot olvas.

A mellette lévő asztalnál szakmabelivel találkozunk. A Fényszóró egyik lelkes fiatal munkatársa. 22 éves. Az ifjúság hove nem fűti annyira, hogy a jéghideg és köpadlós Síp. utcai szerkesztőségben kibírná a 6 fokoz hideget. Ezért ide helyezte át székhelyét és itt írja lesújtó, félelmetes kritikáit.

Hátizsakos öreg úr nyit be, tipikus pesti „gyalogtúrás”. Elfáradt a sok járásban, nehéz a hátizsak — úgy látom krumpli van benne —, kint szítal a nyirkos téli köd; bejött megpihenni. Elolvassa az öszszes lapokat, aztán továbbbist.

Két nagyhajú szőke fiú lózasan magol melletttem. A szövettant bíflázzák. Az egyetemen hideg van, otthon se fűtenek, azért jöttek ide tanulni.

Négy fiatalember kártyázik a szomszéd asztalnál, halkán mondják be az „ultit”, hogy a többi ne zavarják. Udvariasak.

Agrórszakadt szegény ember ül az ajtónál. Kopott, seszínű, vékony kiskabát van csak rajta, alatta rossz, magasnyakú pulloverdarab. Elnyűtt cipőjéből kilóg a lába. Arca fakó, haja már deres, félkezére és lábára rokkant. Ujságot olvas. Kérdem tőle, örül-e, hogy megnyitott a melegedő. „Jobb híján?” — mondja és megvonja a

vállát. „Miért jár ide?” „Nincs hova mennem, az állásomból kitétek. Azt hittem, itt legalább olvashatok egy pár olyan komoly könyvet, amihez másképpen nem tudok hozzájutni. Történelmi és irodalmi dolgokat. De, sajnos, a Fővárosi Könyvtár csak ujságokat ad...”

A melegedő melletti kávéházi konyhából áthallatszik a szakács nótázása: „Hol voltál az éjszaka, szőröslábú kiscica?” Az emberek felnéznek és összemosolyognak. Az egyik halkán dudolva folytatja a régi kuplét.

Ilyen a melegedő belülről. Kalauzok, diákok, szegény ujságírók, hazatért hadifoglyok, lakásnélküliek és elfáradt szegény emberek pihenőhelye.

Azonban, sajnos, ez az első és egyetlen pesti melegedő. És mivel egy fecske nem csirál tavaszt, egy melegedő sem oldja meg a problémát.

Cs. M.